

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Krarup (DF):

Det er fristende på denne tirsdag, den 9. april, der således også på ugedagen minder om tirsdag den 9. april 1940, at drage nogle paralleller mellem Danmarks ulykke dengang og i dag. Men jeg vil modstå fristelsen og begynde et andet sted.

Torsdag før påskeugen var den nye udlændingelovgivning til førstebehandling, og i forbindelse med et lovforslag om socialpolitik og integration sagde Socialdemokratiets ordfører noget, som jeg ikke har kunnet glemme. Hun var modstander af diskrimination, sagde hun. De politisk korrekte begreber er jo populære i dagens debat, og så tilføjede hun, at alle borgere skal behandles ens. Jeg kunne ikke nære mig for at spørge hende, om hun virkelig ville kalde enhver, der var kommet over grænsen til Danmark som flygtning eller såkaldt indvandrer, for en borger.

Den socialdemokratiske ordfører gik på talerstolen og svarede, at vi jo alle sammen er mennesker. Og dermed mente hun at have svaret på mit spørgsmål.

Denne replik er på en gang så typisk og så aldeles fældende for den udbredte tankegang vedrørende indfødsret eller statsborgerskab, at jeg ikke kan lade være med at vende tilbage til den. Ja, vi er alle mennesker. Men vi er ikke derfor alle sammen borgere i Danmark. Hvis man sammenblander disse to kategorier, så umuliggør man ikke blot enhver fornuftig diskussion om indfødsret, men så ophæver man også enhver mening med begrebet indfødsret.

Vi er naturligvis ikke alle borgere i ethvert land, fordi vi alle er mennesker. At være borger er at have borgerrettigheder, som følger af at have hjemstedsret i landet. Det kan alle fremmede selvsagt ikke have, og giver man dem det alligevel, så ødelægges og udsletter man virkelig landet.

Det er dette, som en generation af danske politikere har været i færd med gennem den tildelelse af indfødsret, som også dette lovforslag vidner om. Der er ikke antydning af ansvar for Danmark, ikke ringeste sans for, at meningen med indfødsret er et forsvar for landet og folket.

Jeg vil ikke være med til at danne et Fort Danmark, sagde en SF'er til mig i en diskussion om

sagen. Men det er selvfølgelig det, han og alle danske politikere skal, for det er selve meningen med indfødsret, at der er en grænse imellem Danmark og alle andre lande, imellem danske borgere og alle mennesker.

Hvis man i overfrom idealisme eller i abstrakt humanisme sletter denne grænse og ikke vil forsvare det danske folks indfødsret og førstefødsretsret til Danmark, så øver man virkelig en landsskadelig gerning.

Det er dette, som Folketinget nu gør sig skyldig i – under denne udelte opmærksomhed – når det stemmer for en karikatur af en lov som denne om dansk indfødsret.

Kl. 13.55

I al korthed vil jeg gøre opmærksom på det her ved tredje behandling, og jeg vil meddele, at vi ikke deltager i ødelæggelsen af landet, men på en tirsdag den 9. april stemmer vi nej til dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nogle gange kommer der jo lidt uventede afslutninger på debatter. Da vi havde debatten under anden behandling, kom der sådan en uventet afslutning. Det var hr. Poul Nødgaard fra Dansk Folkeparti, som gik på talerstolen og, som vi også har hørt for et øjeblik siden, angreb den lov, som om lidt vil blive vedtaget.

Men så kom han med en bemærkning, som jeg godt vil citere. Han sagde nemlig:

»Sagen er, at Venstres fuldstændig utilgivelige indgåelse af et nyt kontorcirculære har betydet, at Folketinget, ud over det forslag, der er til behandling i dag, ser yderligere et eller to lovforslag om ca. 10.000 personer, der skal have dansk statsborgerskab. Det kunne have været bremset, hvis partiet Venstre havde tænkt sig bedre om.

Og det er forsvarsministerens skyld.«

Jeg gentager lige den sidste sætning: »Og det er forsvarsministerens skyld.«

Jeg må indrømme, at jeg blev så forbavset, at jeg overhovedet ikke var i stand til at gå herop, fordi jeg tænkte: Hvad er det, der sker her?

Jeg havde i hvert fald regnet med, at en række af forsvarsministerens partikammerater var gået op og havde forsvaret forsvarsministeren og gjort opmærksom på, at når Venstre havde indgået et forlig, så var det selvfølgelig ikke en enkeltpersons skyld, men så var det noget, Venstre som parti tog på sig.